по-нататъкъ Свято-Тройцко, а после Богоявленскъ. Въ Богоявленскъ винаги ми даватъ сѣнце, но тукъ сѣното не е хубаво. А вижъ въ Николаевъ е друго: той е единъ голѣмъ градъ на 28 клм. отъ тука; тамъ сѣното е по-хубаво, па даватъ и овесъ. Само че азъ не обичамъ да пѫтувамъ до тамъ: тогава ние возимъ господаря, който казва на коларя да ни подкарва по-бързо, и коларьтъ зле ни шиба съ камшика си... Па има още Александровка, Бѣлозерка, Херсонъ — сѫщо градъ... Само че кѫде вие ще разберете всичко това!.. Ей това нѧ е свѣтъ; може би не цѣлия, но все пакъ една голѣма часть.

И Дорчо млъкна, но долната му устна все още се мърдаше, сѣкашъ нѣщо си шепнѣше. Това бѣ отъ старость: караше вече 17 години, а за единъ конь това е сѐ едно като 77 години за човѣка.

— Азъ не разбирамъ вашитѣ мѫдри конски думи, а и да ви кажа, не искамъ и да ги разбирамъ, каза охлюва. — Стига да имашъ лопушъ и това ми стига. Ето вече четири дена какъ пълзя, а той все още не се свършва. А задъ тоя лопушъ има още единъ, въ който навѣрно се намира нѣкой другъ охлювъ. И това ти е. И никѫде не е нужно да подскачашъ — всичко това сѫ измислици и празни работи. Седи си на листа и яжъ. Ако не ме мързѣше да пълзя, отдавна бихъ избѣгалъ отъ вашитѣ разговори: отъ тѣхъ само глава боли и нищо повече.

— Не, чакайте, прекѫсна го скакалецътъ — твърде приятно е да се побъбри, особено за такива хубави нѣща като безкрайность и други такива. Разбира се, има практични като васъ или ето като напр. тая прехубава гѫсеница, които само се грижатъ да натъпчатъ стамаха си...

— Ахъ, оставете мене, моля ви се, оставете ме,